

Панотчик смачно попоїв...

Осип Маковей

Панотчик смачно попоїв,
поклавсь на софу, взяв часопис,
товсте цигаро закурив
і став читати з Відня допис.

По хвилі скрививсь, позіхнув
і застогнав на всю кімнату:
"Ох! та й обскурне ж се письмо!
Шкода і грошей на сю шмату!"

Він, правда, не платив того
патріотичного податку,
і передплата не прийшла
єму ніколи і на гадку;

та все ж ганьбити міг він всіх,
бо був великим патріотом:
умів балакати, кричать
і обкидати всіх болотом.

І гнівавсь страшно, як коли
єму згадали час заплати,—
таж він, як "свій", газети всі
повинен дармо діставати...

І він читав, і він зітхав:
"Ах, боже мій, які ми бідні!
Ті посли наші — ох, вони
поміж послідніми послідні!"

І чув він жаль такий до них,
як син его до професорів,
махнув рукою, позіхнув:
"Нема для Русі вже дохторів!"

Аж ось і жінка молода
ввійшла по хвилі в хату тихо

і мужа за рукав взяла —
а він стогнав ще: "Ох-ох, лихо!"

Ох, жінко, чом я не посол?
Гонори мав би-м і дієти...
Ті посли наші — ох!.. Шкода,
що не читаєш ти газети!.."

"Встань, Ясю, там селяни ждуть,
вже скликали ділу громаду,
хотять читальні, шпихліра —
тебе запрошують на раду!"

"Хлопи там ждуть?.. Ет, що хлопи!
Се темна, непросвітна маса!
Читальні їм! І ще чого!
Нащо шпихлір, нащо їм каса?!"

Скажи їм, любцю, най не ждуть...
Мене так знемогла дрімота..."
Він обернувся і задрімав
сном неспокійним патріота.